

ASTRÁLEK A PLANETA ZEMĚ

UKÁZKA ZDARMA

KATEŘINA KOCANOVÁ A JOSEF LÓHACZ

Ilustrace: Sára Škvareninová

Jednoduše transformační

OBSAH

HONZÍK	9
MALÝ PAULO	11
PŘEKVAPENÍ PRO MAMINKU	14
VELKÝ OHEŇ	20
ZPĚT NA ZEMI	31
VODNÍ SVĚT	39
BABIČKA	47
HURÁ NA CESTU	55
VIZE	68
ZMĚNA	74
KAJMAN	96
DÁREK	103
U BABIČKY	113
KARMICKÝ ZÁKON	121
VÍLA	128
SEN	142
RÁNO	164
NOVÍ PŘÁTELÉ	172
TRANSFORMACE STRACHU	179
Bonusová kapitola	
VESMÍR PLNÝ EMOCÍ	191

„Dobré ráno, Anabel!“, pravil Astrálek hned po probuzení. Rozhlédl se kolem sebe, ale Anabel neviděl, přesto v něm přetrvával příjemný pocit. Cítil, že Anabel je někde na blízku, ale že teď na něj nemá čas. Vyskočil ze svého pelíšku, protáhl se a zameditoval si. Jak tak vzpomínal na včerejší velké setkání, spokojeně se usmíval. Byl rád, že se teď mohl se svými blízkými opět shledávat. Přesto ale cítil, že ho něco neustále táhne k planetě Zemi. „Budu následovat svůj vnitřní pocit a vydám se tam!“, rozhodl se Astrálek. Rozeběhl se po trávě, natáhl ruce směrem k vesmíru a zmizel z planety Moudrosti.

Za moment se ocitl před planetou Zemí. Překvapilo ho, kolik různých bytostí kolem ní poletuje. Plno andělů, moudráků a spousta dalších, které ani neznal. Rozhlížel se kolem sebe a kochal se krásou a rozmanitostí všech těch bytostí. Tolik různých forem. Někteří vypadali úplně jinak než on, přesto vnímal mezi všemi určitou spojitost a podobnost. Jakoby všichni byli jedno a zároveň každý sám sebou. Z rozjímání ho vytrhl Asyřan: „Je tu frmol, vidíte?“

„To ano, velice mě to překvapilo“, odpověděl Astrálek.

„Putuji z daleka. Seděl jsem doma před svou chýší a najednou jsem ucítil silné nutkání se sem vydat. Jako by mě sem něco táhlo. Kdysi jsem tu žil, ale to už je několik životů nazpátek“, pokračoval Asyřan.

„Tak to máme společný příběh. I mě sem cosi přitáhlo“, reagoval Astrálek.

„Možná se bude na Zemi dít něco velkého. Slyšel jsem, že naposledy tu bylo takhle plno, když byla ta velká válka. Země potřebovala pomoci odvést velké množství duší.“

„To si pamatuji moc dobře. Žil jsem v té době na Zemi“, vzpomínal Astrálek na svůj minulý život.

„A ták! Vy jste to zažil? No vida, tak to musela být vskutku ojedinělá zkušenost. Ne každému se podaří něco takového prožít“, zajímal se Asyřan.

„Nepřál bych to každému, ale já jsem rád, že jsem si to zažil. Nikdy mě vlastně ani nenapadlo o tom takhle přemýšlet“, zamyslel se Astrálek.

Z povídání je najednou vyrušilo veliké bílé světlo, které tryskalo z několika míst planety.

„A je to tady! Planeta přechází do vyšších vibrací!“, vysvětloval velký anděl, který poletoval poblíž.

„Do vyšších vibrací? Co to znamená?“, ptal se Astrálek.

Velký anděl pokračoval ve vysvětlování: „Každá z planet má svůj vývoj. Otáčí se kolem své osy od nejnižších vibrací k vyšším. Podle toho, jak se planeta transformuje, transformují se i její obyvatelé. Jednou za čas nastane bod zlomu. Tehdy je změna vibrací cítit a dokonce i vidět. Jako právě teď. Když jsme planetu tvořili, předurčili jsme její příběh.“

Každý její posun je velkou událostí, a proto nás sem teď všechny přitahuje.

Někteří si tento proces dobře uvědomuje. Jiní, a koukám, že ty mezi ně také patříš, si toto spojení nenastavili jako důležité a tak nevědí, co se děje. Jen vnímají, že tu mají být a jsou tu.“

„Aha, a co se bude dít dál? Proč tu jsme? To se máme jen dívat?“, ptal se Astrálek.

„Na tuhle otázku si přeci umíš odpovědět sám. Myslíš, že by se sem táhly bytosti z takové dálky, kdyby se měly jen dívat?“

„Ano, proč ne? Je to krásná podívaná. Ale máš pravdu. Poletíme dolů, na Zemi, pomáhat lidem v jejich posunu. Že je to tak?“, pochopil svůj úkol Astrálek.

„Přesně tak! Už tam žije spousta vyspělých duší, díky nimž spustil signál, který jsme právě teď viděli. Ale není jich zatím moc. Bohužel ještě převažuje velká nevyspělost. Planeta žene ve vývoji kupředu a její obyvatelé, respektive jeden druh jejich obyvatel - lidé, jí nestačí. Proto jsme tu. Letíme jim pomoci“, pokračoval velký anděl.

„Když se zaposlouchám, slyším, že někteří volají. Slyším, jak se modlí a žádají o pomoc“, užasl Astrálek.

„Je to tak. A je jich skutečně mnoho. Na planetě nás čeká velké dobrodružství. Někteří žádají o pomoc a jsou na ni

připraveni, ale velká část lidí se zatím nikam posouvat nechce. To bude náš úkol. Posouvat ty, kteří ještě ani nemají tušení“, poučil je velký anděl.

„Pojďte, poletíme na společný sraz do Peru, kde se dovíme více o dalším společném postupu“, vybídl je Asyřan.

HONZÍK

Na planetě Zemi, v srdci Evropy, v malé zemičce jménem Česká Republika, prožíval malý Honzík svůj všední den. Honzík vlastně už nebyl zas tak malý, jen jeho rodiče ho tak neustále viděli. Bylo ráno, sedm hodin a Honzíkovi zvonil budík.

„Honzo, vstávej, víš kolik je už hodin?“, volala maminka.

„Joooo“, ozvalo se z pokojíčku.

„No tak Honzíku, přijdeš pozdě, polez už z té postele!“

„Ale mě se nikam nechce mami.“

„Chce, nechce, na tom nezáleží, do školy prostě musíš.“

„To je pořád: musím to a musím tam to. Proč si nemůžu žít tak, jak chci já?“

Maminka nakoukla do Honzíkova pokojíčku. Ležel ještě v postýlce. Měl velký pokoj plný provazů, na kterých mohl šplhat a skákat z jednoho na druhý. Stěny měl vymalované na modro. To proto, že měl moc rád moře a modrá barva mu ho připomínala. Nad postelí měl namalované noční nebe s hvězdami, na které se rád díval a tu a tam nějakou hvězdu přikreslil. Když byl v noci venku, dokázal celé hodiny jen tak ležet v trávě a pozorovat noční oblohu.

„Já vím, zase jsme u toho, jak je život nespravedlivý. Jak

tě s tatínkem nutíme dělat, co tě nebaví. Jenže, Honzíčku, to je život a musíš si zvyknout. My jsme si také zvykli. Nemusíme chodit do školy, ale do práce. Jinak bychom neměli co jíst, kde bydlet. Jsi přece rád, že máš kde spát ne? A že si v zimě můžeš vzít teplou bundu, nebo ne? Tak neodmlouvej, vstávej a uháněj do školy. Když se budeš dobře učit, jednou budeš mít dobře placenou práci až vyrosteš. A budeš se starat zase svojí rodinu.“

Honza neměl mamčinu přednášku rád. Věděl, že pro ni existuje jenom jedna pravda. Když byl malý, hrála si s ním a dováděla. Snili spolu o dobrodružství, ale teď má jen samé povinnosti. Nechápal, co se s mámou stalo. Jeho parťačka se proměnila v ustrašenou a ustaranou ženskou. Když se tak díval večer do nebe, přemýšlel jak ji rozveselit. Jak ji znovu rozzářit. Nic ho ale nenapadlo.

Teď seděli spolu na jeho posteli a dívali se na sebe. Pevně maminku objal a řekl jí, jak moc jí má rád. A že teda do té školy půjde, ale pod jednou podmínkou: „Mami, až se ze školy vrátím a budeme odpoledne spolu, budeš se se mnou smát na celé kolo? Jako dřív? Platí?“

„No dobře, ale teď už utíkej do koupelny, ať nepřijedeme pozdě.“

MALÝ PAULO

Na druhé straně světa v lesích hluboké Amazonie podřimoval na stromě malý Paulo. Pohupoval se na větvi, spokojeně pochrupkával a nechával si zdát veselý sen. Paulo se ve snech rád setkával se svými předky a tu a tam navštívil nějakou zemi, nebo i jinou planetu. Tentokrát se ve snu vydal za svým pradědečkem. Rozdělali spolu oheň a hovořili o životě...

V tom ho z rozjímání něco vyrušilo. Ucítil prudkou bolest v levém rameni: „Jááú!“, zaječel. „Co to bylo?“, podíval se na rameno a uviděl krev. Něco ho kouslo, ale co?

„Bylo to jedovaté?“, začínal panikařit. „Mami, tati, dědo! Pomoc! Něco mě kouslo!“, volal na celé kolo.

Seskočil ze stromu a rychle utíkal do domečku za rodinou.

„Paulo, co se stalo, slyšela jsem křik?“ Ptala se starostlivě maminka.

„Něco mě kouslo do ramene, podívej“, odhrnul rukáv a ukázal mamince ránu.

Už tolik nekrvácela, ale pěkný pohled to nebyl. Paula to moc bolelo, ale byl na bolest zvyklý, proto neplakal, i když by určitě měl proč.

„Pojď sem blíž, na světlo. Aha, už to vidím. No snad to nebude tak vážné. Zeptáme se dědy, určitě bude vědět, jakou mast použít“, řekla maminka klidně.

„Já se bojím. Bojím se, že o ruku přijdu jako strýček Chuan.“

„Opusť tyhle myšlenky a pojd' se mnou. Ničemu nepomáhají, vždyť to víš.“

Společně vstoupili do vedlejšího domu. Byl kulatý a místo střechy měl velkou díru. Uprostřed bylo ohniště, na hliněných zdech tu a tam vysely obrázky bylin.

Děda, starý šaman seděl v rohu. Byl klidný jako vždy a jeho hlas zněl velmi láskyplně: „Posad' se Paulo. Ukaž mi rameno.“

„Dědečku, něco mě kouslo, když jsem podřimoval na větvi. Nevím, co to bylo, ale bojím se, že je to vážné.“

„Vím, přijmi svůj strach, vážné to být může. Já se na to podívám. A ty se nauč se svým strachem pracovat, Paulo. Nenech ho, aby tě ovládal. Takový strach je častokrát horší než sama situace, ve které přichází. Už jsem ti to jednou říkal, pamatuješ? Když tě ovládají myšlenky, je to horší než kousnutí od nejjedovatějšího hada“, vysvětloval děda a přitom zkoumal kousnutí.

„Někoho si rozzlobil? Šel jsi na cizí území aniž by ses zeptal, je to tak? Zeptal ses stromu, jestli na něj můžeš vlézt?“

Paulo sklopil zrak a tiše odpověděl: „Ne.“

„Tak vidíš, strom ti seslal ponaučení. Nechtěl jsi komunikovat s prostorem, tak prostor promluvil k tobě. Díky bolesti si to teď zapamatuješ. Běž do lesa a požádej ho, ať ti ukáže rostlinu, která ti ránu zahojí. Pak ji přines a uvidíme, co se dá dělat.“

„Děkuju ti dědečku“, usmál se s ulehčením Paulo a rozběhl se do pralesa.

PŘEKVAPENÍ PRO MAMINKU

„Tak děti, pro dnešek končíme. Na zítra si připravte básničku a naučte se na prověrku z přírodopisu. Užijte si zbytek volného dne a budu se na vás zítra těšit“, loučila se usměvavá paní učitelka se svou třídou.

Honzík už se nemohl dočkat, až škola skončí.

„Prý volného dne... Co je to za volný den, když musím být půl dne zavřený ve škole? Musím tu sedět a poslouchat co kdo říká a zbývající část dne se učit něco zpaměti“, stěžoval si Honza kamarádovi v lavici.

„To mi povídej, už aby bylo zase léto a my mohli běhat venku, lézt po stromech a stavět si bunkry.“

„Moje řeč Kubo, je to fakt otrava“, souhlasně přikyvoval Adam.

„Tak co kluci, jdete na oběd? Nebo tady budete jen tak lelkovat?“, pobídl kamarády Oto.

„Jasně, jdeme. Dneska je svíčková, tu mám moc rád, hlavně to maso“, rozveselil se Kuba.

Škola hýřila barvami. V každém patře byly stěny pokryté jiným obrazem. První patro vypadalo jako pod mořskou hladinou, druhé jako v lese a třetí jako ve vesmíru.

Také každá třída měla jinou barvu a na stěnách visely obrázky z projektů, které děti v hodinách namalovaly.

Jídelna byla v přízemí. Nebyla tolik barevná, ale i tak působila vesele. Děti tam chodily moc rády, protože paní kuchařky byly moc hodné a všem přidávaly větší porce. Někdo si chodil přidat až třikrát. To když byla zrovna svíčková, nebo bramborová kaše.

„Kolik si dáš knedlíků?“, ptala se paní kuchařka Honzika.

„Dneska si dám pět.“

„Pět? No dobrá, ale ne že nějaké necháš.“

„To se nebojte, svíčkovou mám ze všeho nejraději.“

Honza si pochutnával na svém zamilovaném jídle a přitom přemýšlel, čím by mohl odpoledne rozesmát maminku. „Třeba by jí udělal radost knedlík s omáčkou, má jí přece taky ráda, jako já“, uvažoval.

„Nebo ne, mám jiný nápad. Schovám pro ni do kapsy obrázek, který jsem namaloval při výtvarce a až mi bude prát kalhoty, objeví obrázek v kapse jako překvapení. Mohl bych tam taky připsat vzkaz, že jí mám rád.“

Vyndal obrázek z batohu a strčil ho do kapsy. „Ta bude mít určitě radost, až ho objeví“, říkal si. „Nebudu jí schválně nic říkat, ať si ho najde sama.“

Maminka už na Honzika čekala před školou, občas ho tam vyzvedávala. Hned jak jí uviděl, rozběhl se k ní a pevně

jí objal: „Ahoj mamí, už jsem se nemohl dočkat našeho společného odpoledne.“

„Ahoj Honzíčku, no víš, já jsem tě jen přišla doprovodit domů a budu muset ještě na dvě hodinky do práce. Moc mě to mrzí“, dodala smutně.

„Ale mami, to vůbec není fér. Celý den se na tebe těším. Slíbila jsi mi to“, podíval se na maminku zklamaně Honzík.

„Nedá se nic dělat, Honzíku, do práce musím. A jak bylo ve škole?“

„Nijak, pořád stejně“, zabručel. Chtělo se mu plakat, ale vzpomněl si, jak mu táta minule vysvětloval, že chlapi přece nepláčou, a že on se už chlapem brzo stane, tak ať trénuje. Zatlačil slzy a šoural se za maminkou.

Nakonec strávil Honzík celé odpoledne na počítači, kde hrál hry a psal si s kamarády.

„Ahoj, jsem doma Honzíku! Už si můžeme hrát“, vrátila se maminka z práce domů. Byla moc unavená, protože za sebou měla náročný den, ale i tak sebrala poslední zbytky sil, vykouzčila na tváři velký úsměv a šla za Honzíkem do pokoje: „Ťuky ťuk, můžu dál?“, klepala na dveře.

Honzík se ale nemohl zbavit pocitu zklamání. Chuť na hraní s mámou už ho dávno přešla a ne a ne se toho pocitu bezmoci zbavit. Chtěl se sice zase začít radovat, ale moc mu

to nešlo. Místo toho aby byl na mámu milý, odsekl jí: „Můžeš jít dál, ale stejně si už s tebou hrát nechci.“

„Nechceš? Pořád ještě se na mě zlobíš?“

„Jo! Poslední dobou s tebou není žádná legrace. Vždycky něco slíbíš a pak to nedodržíš. Mám z toho pak zkažený celý den.“

„Moc mě to mrzí Honzíku, nechtěla jsem tě takhle zklamat. Víš já ale svoji práci moc neovlivním. Musím pracovat tak, jak mi nařídí můj šéf. Tak už na to zapomeneme a jdeme si hrát, co ty na to?“

„No tak joooo, já budu pirát a ty budeš obchodní loď jo?“

„No vidíš, tak se mi líbíš“, smála se maminka.

Nakonec si oba užili prima večer. Hráli si, blbli spolu, smáli se a radovali. Honzík byl rád, že vidí mámu zase šťastnou a že se den nakonec vyvedl.

„Je, už nemůžu. Už se nemůžu smát, bolí mě břicho“, řehkala se máma na celé kolo. „Půjdu už, musím ještě prát. Máš tu něco na vyprání?“

„To je ta chvíle“, pomyslel si Honzík. „Teď jí dám svůj dárek. Dám jí tyhle kalhoty, jako že potřebují vyprat a ona je prošacuje jako vždycky a pak najde můj dárek“, těšil se.

„Jasně, vyper tyhle kalhoty, mami.“

„Dobře“, usmála se na něj.

Dneska už maminka měla všeho dost. Naházela prádlo do pračky a ani se nedívala, jestli je někde nějaká skvrna, nebo něco v kapsách. Šlo jí hlavně o to, aby si vyprala novou košili na zítra do práce. Ostatní prádlo byla jen náplň, aby neprala na prázdno. Zapnula pračku a volala Honzíka k večeři: „Honzo, pojď se najíst, večeře je na stole.“

„Ano mami, už běžím!“

K večeři přijel i tatínek z práce a tak usedli všichni okolo velkého kulatého stolu a začali jíst. Honzík pak pomohl mamince sklidit ze stolu a utíkal si číst do svého pokoje. „To je divné, že si maminka ještě nevšimla mého dárku“, myslel si.

Pračka doprala a maminka celá natěšená šla prádlo pověsit. Už si představovala, jak se zítra v práci bude proměňovat v nové košili a nemohla se dočkat, až si ji vezme na sebe. Otevřela pračku a k jejímu zděšení bylo prádlo celé ulepené a flekaté. „No to snad ne!“, zvolala zoufale. „To se mi jen zdá, co to je?“ Jak vyndávala postupně prádlo z pračky, zjistila, že veškeré prádlo je obarvené a nejvíc samozřejmě její košile. Byla opravdu rozčílená: „Honzo!“

„Asi našla můj dárek a chce mi poděkovat“, pomyslel si Honzík a utíkal za maminkou do koupelny. „Ano mamí? Našla jsi můj dárek?“

„Tak to ty za všechno můžeš! Podívej na všechno to prádlo! Můžeš mi to vysvětlit? To je teda pěkný dárek. Zničil si

nám oblečení!“, kypěla maminka vzteky a mrskla prádlem o zem.

„Za tenhle dárek ti teda pěkně děkuju. Dneska budeš bez večerní pohádky, mazej spát do pokoje!“

„Ale mami? Co se stalo? Já to nechápu!“

„Ještě budeš dělat hloupého? Zmiz mi z očí!“

Honzík se po maminčině výlevu rozplakal a utíkal do svého pokoje. Další rána. Dnešní den byl tedy opravdu náročný. Už už si myslel, že bude usínat v maminčině hřejivém objetí a místo toho přišla další hádka. Zalezl pod peřinu a díval se na svoje hvězdné nebe. Po chvílce si utřel slzičky a snil raději o tom, jaké by to bylo, kdyby se mohl podívat do vesmíru nebo kdyby za ním přiletěl někdo z toho velikého vzdáleného tajemna. Třeba by mu poradil a pomohl opět s maminou udobřit. Ve škole sice říkali, že jsme ve vesmíru sami, ale tomu Honzík nikdy nevěřil. Vždy, když se podíval na nebe, cítil, že tam něco nebo někdo je. Určitě je tam živo. Moc si teď přál letět pryč, daleko od domova. Daleko od jeho planety, daleko od všech těch hádek a problémů. Po chvílce snění zavřel oči a usnul.

Ukázka pohádky Astrálek a planeta Země je u konce.
Ve čtení můžete pokračovat dále, zakoupením plné verze
na internetových stránkách.

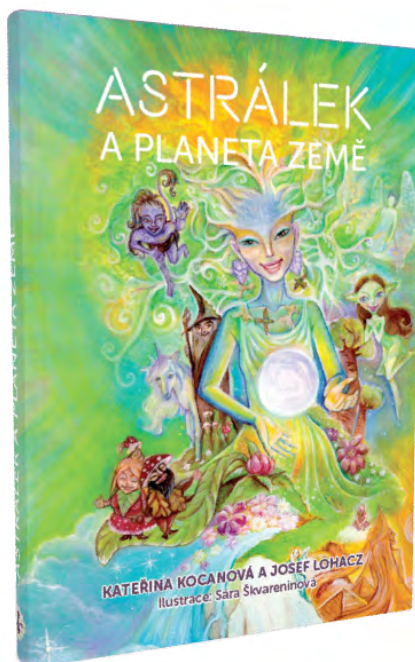
www.astralek.cz

a nebo

www.jednodusetransformacni.cz

Jste nadšení? Přinesla Vám ukázka nějaké zajímavé poznání?
Dejte nám o tom vědět na Facebookové stránce jménem
Astrálek a nebo nám napište na email info@astralek.cz.

Moc nás to potěší ☺

NYNÍ KOUPIŤ